

Bylo proto zmateční stížnosti vyhověti, napadený rozsudek jako zmatečný zrušiti, a poněvadž na nedostatečném skutkovém podkladě nelze rozhodnouti ve věci samé, bylo věc vrátiti soudu první stolice, aby o ní znovu jednal a rozhodl.

Čís. 6111.

K § 215 tr. zák.

Podstatným pre rozhodnutie civilného sporu môže byť i obsah nepriameho dôkazu (§ 273 o. s. p.).

(Rozh. zo dňa 24. januára 1938, Zm IV 741/37.)

H. C-ová, rozvedená manželka obžalovaného C., domáhala sa na svojom manželovi civilnou žalobou platenia výživného. C namietal v onom civilnom spore, že jeho manželka stala sa nehodnou výživného, lebo udržovala a udržuje dôverné styky s úradníkom E. Aby získal dôkazy o týchto stykoch, poveril obžalovaný C. so svojím priateľom obžalovaným B. spoluobžalovaného A., aby H. C-ovú pozoroval a C-a o závadných stykoch jeho manželky upovedomil. V civilnom spore potom rad svedkov potvrdil, že H. C-ová sa vo svojom bydlíšti stýka s E. Obžalovaný C. viedol obžalovaného A. za svedka o tom, že H. C-ová cestuje často za E. do L., kam bol E. preložený. Obžalovaný A. pri svojom výsluchu u dožiadaného súdu predovšetkým udal, že C-a vôbec nepozná, že s ním nikdy nehovoril a vidí ho prvý raz u súdu; dotyčne H. C-ovej svedčil a prisahou potvrdil, že ju dňa 1. marca 1936 videl na železničnej stanici v T., keď si kúpila lístok do L. a nasedla potom do vlaku odchádzajúceho smerom na L. Tieto okolnosti boli — ako neskoršie obžalovaný A. sám doznal — zcela nepravdivé a obžalovaný si ich len vymyslel.

Obžaloba kládla za vinu obžalovanému A. zločin krivého svedectva podľa § 215 tr. zák., obžalovaným B. a C. účasť na tomto zločine podľa § 69, čís. 1, § 215 tr. zák.

Súdy nižších stolíc sprostily obžalovaných A., B., C. obžaloby, a to obžalovaného A. preto, že nepovažovali okolnosti, o ktorých krive vypovedal ako svedok, za podstatné pre rozhodnutie civilného sporu, obžalovaných B. a C. z tej príčiny, lebo neverily výpovedi obžalovaného A., ktorý samojediný týchto spoluobžalovaných usvedčoval.

Najvyšší súd vyhovel zmätočnej sťažnosti verejného žalobcu, rozsudky oboch súdov nižších stolíc podľa § 33, odst. 1 por. nov. zrušil ako zmätočné podľa § 385, čís. 1 a) tr. p., pokiaľ sa týkaly obžalovaného A., a uznal tohoto obžalovaného vinným, že dňa 6. marca 1936 pred okresným súdom v T. v civilnom spore, vedenom u okresného súdu v R. pod čís. C I 1/36, ako svedok vedome proti pravde vypovedal a prisahou potvrdil, že dňa 1. marca 1936 videl, ako si žalobkyňa H. C-ová na železničnej stanici v T. kúpila jazdný lístok do L. a potom i nastúpila do vlaku, odchádzajúceho smerom na L., teda že v civilnej veci, predmet

ktorej presahoval 200 Kč, učinil o podstatnej okolnosti krivú výpoveď a prísahou ju potvrdil, čím spáchal zločin krivého svedectva podľa § 215 tr. zák.

Z d ô v o d o v:

Proti rozsudku vrchného súdu podal a previedol včas zmätočnú sťažnosť z dôvodu § 385, čís. 1 a) tr. p. verejný žalobca a generálna prokuratúra prejavila s ňou súhlas.

Zmätočná sťažnosť je dôvodná.

Odvolací súd oslobodil obžalovaného z toho dôvodu, že skutočnosť, krive ním dosvedčená, sa netýkala podstatnej okolnosti sporu C I 1/36, tedy že čin obžalovaného neni trestným činom. Tento, zo zisteného skutkového stavu vrchným súdom vyvodený právny záver, je mylný.

Vrchný súd zistil, že obžalovaný u okresného súdu v T. 6. marca 1936 podľa pripojených spisov čís. C I 1/36, udal ako svedok, že 1. marca 1935 (správne 1. marca 1936) videl H. C-ovú na stanici v T. u pokladnice a počul, ako si vymenila lístok do L., a že prítomného C. nepozná, nikdy ho nevidel a s ním sa neshováral, a že obžalovaný na túto výpoveď složil prísahu. Na základe doznania obžalovaného A. zisťuje vrchný súd, že táto výpoveď nebola pravdivá, že si ju obžalovaný vymyslel.

Dôkazy v civilnom spore boli žalovaným nabídnuté na to, že jeho rozvedená manželka má dôvernú známosť s E., úradníkom v T., v dobe sporu v L. bývajúcim, že obaja sa predstavujú ako snúbenci, že E. navštevuje žalobkyňu v T. a žalobkyňa cestuje často k nemu do L.

Obžalovaný síce nepotvrdil, že v civilnom spore žalujúca cestovala do L. k E., jeho výpoveď nebola tedy priamym dôkazom pre dôkazný návrh, ale dosvedčil proti pravde, že žalujúca si dňa 1. marca 1935 kúpila lístok do L. a nastúpila do vlaku smerom k tomuto mestu, jeho výpoveď tedy bola síce dôkazom len o tom, že žalujúcu videl cestovať do L., avšak dokazovať určité skutkové tvrdenie možno podľa § 273 osp. i takými skutkovými okolnosťami, ktoré samy o sebe alebo spoločne s inými pripúšťajú uzatvárať na skutočnosť, alebo na nepravdivosť skutkového tvrdenia. Keď ostatní svedkovia potvrdili, že žalujúca sa v T. s E. schádzala, mohla nepravdivá výpoveď slúžiť nepriamym dôkazom pre záver, že za ním po jeho preložení aj do L. cestovala. Čili spoločne s ostatnými dosvedčenými okolnosťami svedčila okolnosť obžalovaným pod prísahou nepravdive udaná o okolnosti spor rozhodujúcej. Ostatne aj vrchný súd sám označil v podstate totožnú okolnosť, ktorú dosvedčil vo vyšeuvedenom civilnom spore svedok B., že totiž niekoľko ráz stretol sa s H. C-ovou na železničnej stanici v T., vystrojenou na cestu, a že mu na jeho otázku hovorila, že cestuje do L., za podstatnú pre onen civilný spor.

Po objektívnej stránke nemôže byť preto pochybnosti, že sa nepravdivá okolnosť, obžalovaným dosvedčená, týkala podstatnej okolnosti sporu.

Treba riešiť ešte otázku, či si obžalovaný mohol byť vedomý toho, že okolnosť ním dosvedčená môže byť takým na podstatnú okolnosť sa vzťahujúcim dôkazom, teda či vedome vypovedal o podstatnej okolnosti krive.

Ani v tom smere však nemôže byť pochybnosti. Obžalovaný ako svedok musel byť poučený, o čom má vypovedať, a bol priamo súdom dotázaný — ako to z jeho výpovedi vyplýva — či má vedomosť o tom, že žalujúca chodila za E. do L.

Musel si teda byť obžalovaný vedomý toho, že jeho vymyslené tvrdenie, že žalujúcu počul, keď si vymenila lístok do L., a videl, keď sadla na vlak smerom na L. odchádzajúci, môže byť pre súd podkladom pre záver, že žalujúca cestovala aj vtedy do L. za E., a keď prez to aj po týchto otázkach súdu svoje nepravdivé tvrdenie prisahou potvrdil, vedome krive svedčil o podstatnej okolnosti.

Bolo preto treba oslobodzujúce rozsudky nižších súdov zrušiť z dôvodu zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 a) tr. p. verejným žalobcom uplatňovaného a uznať obžalovaného vinným zločinom podľa § 215 tr. z. a vymerať mu trest podľa tohože ustanovenia tr. z.

Čís. 6112.

Podmienky ochrany podľa § 153 tr. zák. na rozdiel od podmínek ochrany podľa § 68 tr. zák.

K náležitostem skutkové podstaty přestupku podle § 312 tr. zák.

K pojmu přerušení výkonu služby s hlediska ochrany podle § 68 tr. zák.

Pro použití druhé sazby druhého odstavce § 313 tr. zák. stačí, nastal-li i jiný vážnější následek, byť i nebylo překáženo vykonání příkazu vrchnostenského nebo konání úřadu nebo služby. Posléz uvedené následky urážky uvádí zákon jen příkladmo jako nejdůležitější z jejich následků.

(Rozh. ze dne 25. ledna 1938, Zm I 1042/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu, jímž byl obžalovaný A. uznán vinným přestupkem proti bezpečnosti těla podle § 411 tr. z. a zproštěn podle § 259, čís. 2 tr. ř. obžaloby, vznesené naň pro přestupek proti veřejným zřízením a opatřením podle § 312 tr. z., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný v celém rozsahu a uznal obžalovaného vinným přestupkem proti veřejným zřízením a opatřením podle § 312 tr. z., jehož se dopustil tím, že dne 9. září 1937 u N. přísežného polního hajného F., osobu to v § 68 tr. z. jmenovanou, když vykonávala svou službu, slovem a skutkem urazil, při čemž urážka byla spojena s následky na těle F.

Z d ů v o d ů:

Nalézací soud zjistil, že F., přísežný polní hajný pro velkostatek N., zastihl dne 9. září 1937 obžalovaného při pastvě dobytka na pozemku,